

late vensters – verzamelde gedichten

AKKE KEIJZER

LATE VENSTERS

VERZAMELDE GEDICHTEN

colofon

auteur akke keijzer

boekverzorging, druk en distributie rozekruis pers, haarlem

letter adobe's minion pro

papier 90 grams promail plus natuurwit

isbn: 978-90-77944-07-3

© 2014 de morgenster

rozekruis pers

bakenessergracht 5

2011 js haarlem

(023) 532 38 52

info@rozekruispers.com

www.rozekruispers.com

Voorwoord

De gedichtenbundel 'Late vensters' is de weergave van een bezielde leven. Een leven, dat zich niet laat vangen in verbin- tenissen en gehechtheden. Zodra de band met iets of iemand te sterk wordt, stuurt Akke Keijzer, geb. 1922, schrijfster van de bundel, haar leven in een andere richting. Haar leven: zij is musicus, zwemmer, leraar, filosoof, redacteur ...

Een leven vol van afwisselende activiteit, maar zonder banden. Steeds drukt haar geest zich in alle vrijheid opnieuw uit, over hetgeen zij beleeft, wat haar bezielt en... haar verder drijft.

En zo zit zij, enige maanden geleden, op een terras in Heem- stede. Negentig jaar oud, ad rem en geestig, sprankelend als een late avondster. En ondergetekende, mede-uitgever van de Morgenster, wordt getroffen door die straal.

U zegt toeval... maar het blijkt al snel dat wij als magneten naar elkaar toe worden getrokken. Ik vertelde over mijn werk bij een uitgeverij, bij de Morgenster, zij vertelt dat haar ziel en zaligheid ademt in de poëzie, die ze al heel haar lange leven schrijft. Uit die ontmoeting is in luttele tijd deze bundel, als 'verzameld werk', tot stand gekomen.

Late vensters is de titel, vol opmerkelijke inzichten en uitzich- ten, observaties over de mens en zijn innerlijk en een rijkdom aan beelden die uitzien over een landschap dat, als het leven zelf, nooit ophoudt te verrassen.

DE MORGENSTER

Doride Zelle

inhoud

	VOORWOORD	blz 5
deel 1	NOCTURNE	blz 7
deel 2	LATE VENSTERS	blz 71
deel 3	POST SCRIPTUM	blz 119

deel 1

NOCTURNE

Aan de tederheid

Wanneer mijn hoofd zich vlijen wil in Uwe handen
dan is 't omdat mijn hart U, Tederheid, bemint
omdat ik ben het moe-geschreide, moe-gedwaalde kind
dat zich te warmen zocht in kille natte landen.

Wanneer mijn hand U, Tederheid, te strelen vindt
dan is dit niet een vlam waarin wij saam verbranden
dan is dit niet het broze naakt van menselijke banden
maar het liefelijke wonder van vlinder, bloem en wind.

Wanneer mijn mond soms stil Uw ogen tracht te kussen
wees dan gerust en neem mij troostend aan Uw hart
opdat Gij, Tederheid, mijn willend bloed zult sussen.
Waak naast mij tot ik slapen ga en wieg mijn smart
Kom met Uw zachte mond mijn wild verlangen binnen
en zeg het wijnrood van mijn ziel U, Tederheid, te minnen.

Rondo

Ik zal je mijn handen geven
en toch alleen zijn
alleen zijn
in heel dit leven.

Ik zal in je ogen lezen
en ze altijd zien
blijven zien
diep in mijn wezen.

Je stem zal ik vragend horen
als een zoete pijn
warme pijn
uit leed geboren.

Mijn mond kust de avondbloemen
zonder jou te zien
zonder zien
of je naam te noemen.

Maar ik zie je beeld laat lichten
in een waterkring
een wijde kring
van vergezichten.

Als een vogel zingt die nachten
zal ik buiten gaan
wegen gaan
en wachten... wachten...

Tot je eenmaal langs komt vluchten
als een nachtvorstin
een godin
uit verre luchten.

Ik zie fijne hertespooren
waar mijn voeten staan
eenzaam staan
misleid en verloren.

Rondom slaapverdrongen bloemen
zonder mij te zien
zonder zien
of mijn naam te noemen.

Steeds zacht doet jouw stem zich horen
als een zoete pijn
warme pijn
uit leed geboren.

Ik wil in je ogen lezen
en ze altijd zien
blijven zien
diep in mijn wezen.

Meer heb ik je niet te geven
ik zal alleen zijn
alleen zijn
in heel dit leven.

– en haar ogen waren als schaduwen
van zacht openwaaiende rietplanten
waar een hymne schemert van zand en licht –

Nachtzang

Verlangend naar de oevers van je handen
om daar te dromen vóór het slapen gaan
voel ik hun teerheid troostend rond mij gaan
en tast hun geuren die mijn bloed ontbranden.

Er speelt een glimlach in het hart der maan
Er drijft muziek aan vanuit zee en standen
O zoete hunkering, o heimwee naar jouw handen
zolang er golven op de rotsen slaan.

Vergeet mijn lange nacht niet om jouw dagen
die vol van ijver en geluiden zijn
en waar jouw ogen speuren naar mijn pijn.
Ik heb te veel, te lang aan pijn gedragen
Reik mij de oevers van je handen deze nacht
Vergeet het niet – ik heb zolang gewacht.

Hoe zal ik weten?

Hoe zal ik weten waar mijn leven is gebleven?
De dagen immers waren lichter mij dan glas....
Waar moet ik heen? Heb ik dan niemand iets gegeven?
Maar ach, ik voel het nóg, hoe diep verlies het was.

Hoe zal ik weten waar mijn handen zullen rusten?
De nachten immers waren donkerder dan ooit.
Waar ben je dan die mij voor het laatste kuste?
Ach neen, je bent er niet. Je bent er nooit meer, nooit.

Hoe zal ik weten waar mijn ogen zullen sluiten
en waar mijn mond jouw naam nog eenmaal noemt?
Ben je niet hier? Ik meen, je ging vlak langs mijn ruiten.
Schoon is je wit gezicht dat uit de regen doemt.
Ik zie het na.... Hoe zou ik alles moeten weten?
Ben je niet hier? Het is zo moeilijk te vergeten.

De bomensnoeier

Een Bomensnoeier heeft mijn tuin gesnoeid
ruw en verkeerd gesnoeid, onafgebroken
Ik heb zijn naam genoemd, hem toegesproken
Hij heeft niet opgezien, maar doorgesnoeid.

Bedachtzaam zag ik hem aan rozen rukken
De tulpenstengels heeft hij omgeknakt
Hij heeft violen aan haar keel gepakt
en uitgetrokken in wel tiental stukken.

‘Ellendeling!’ riep ik. ‘Ga onkruid rapen!
Maar maak mijn tuin niet tot een vuilnisbelt
Ga heen en staak dat grof geweld!’

De Bomensnoeier heeft mij aan staan gapen
Hij heeft gegrijnsd, het hek opgeduwd
zich omgedraaid en voor mij neer gespuwd.

De lange nachten

De lange nachten heb ik niet meer lief
Het liefste ging één lange nacht verloren
De regen heeft mijn schreien kunnen horen
Toen ik die woorden neerschreef in een brief.

Nadien leef ik mijn dagen als een dief
Nog trachtend tot de mensen te behoren
Ik steel hun maskers, pas ze van tevoren
Verwerp hen weer en heb het eigen lief.

En in een schelp het kwetsbaar lijf geborgen
lig ik verworpen tussen eb en vloed
en voel de branding om mij tot de morgen.

Straks zak ik weg in zand en kiezelstenen
Alleen de golven zullen om mij wenen
als ik stukbreek onder een te zware voet.

Melodie

De Melodie, zij wil gezongen zijn
Zij volgt de lijn van jouw bewegen
in het landschap van je heupen
als een merel in de schemer
als een nachtwind door het koren
als de lokroep van een hert.

De Melodie, zij wil begrepen zijn
Zij vormt haar klanken om tot tekens
in de tempel van je ogen
als een houwer in de rotsen
als een Iris in de nevel
als een zoeklicht over zee.

De Melodie, zij wil vereeuwigd zijn
Zij drong jouw open venster binnen
tussen bloed en ziel gelegen
als een jubelende engel
als een stamelende monnik
als een getroffen Griekse held.

Nog deze nacht

De trossen los! Nog deze nacht, Kaptein
Ik wil mijn schip in volle zee zien varen
In volle zee wil ik mijn schip zien varen
Nog deze nacht, Kaptein.

Roep de matrozen die nog slapend zijn
Drijf hen met gouden lichten in de masten
Uw commando: 'Matrozen in de masten!'
Nog deze nacht, Kaptein.

Betrek Uw wacht zodra wij varend zijn
En meet Uw koers uit de verlaten sterren
Sla acht op de verlatenheid der sterren
In deze nacht, Kaptein.

Schrijf in Uw boek de richting van de wind
Beproof de kracht der waterdichte deuren
Denk aan de feilbaarheid van deze deuren
Nog deze nacht, mijn Vrind.

Hef nu Uw glas, wij zijn in volle zee
Nu beukt mijn stampend schip in op de golven
Mijn trots en ruige schip beukt op de golven
Wij zijn in volle zee.

Commando: 'Volle kracht vooruit!', Kaptein
Laat mij de onrust van dit hart bevaren
Mijn hart, de zee, o liefste, laat mij varen.....varen
Vooruit! Vooruit! Nog deze nacht, Kaptein.

De waanzinnige

Er liep een grijze gek te harrewarren
Druk te gebaren in een stille straat
Hij vloekte de lantarens uit voor narren
Voor Houten Klaassen-zonder-ruggegraat.

Hij lachte luidop toen ze branden gingen
En sprak de lichtjes aan met: 'Moordenaars!
Ik beef tot jullie schedels ervan springen
in stukken vallen op de wandelaars!'

Hij gaf een luide gil, begon te hollen
riep om vergiffenis voor al het vuil
waarin hij dagelijks dacht rond te tolleren
en plots – in een portaaltje – ging hij schuil.

'De draken willen heelhuids mij verslinden
Ach God, steek toch Uw messen door mijn lijf
en laat zij mij dan niet in leven vinden
maar zeg de dood te zoeken waar ik blijf.'

'Laat mij niet achterblijven in riolen
maar breng mij binnen in Uw Paradijs
en laat mij draaien in Uw mallemolen
op een eentonig liedje zonder wijs.'

'Heer Help! De draken vreten van mijn haren
en langs mijn benen likt een ruige tong
ik wist het wel dat ze bezopen waren
en feesten vierden bij mijn dodengong.'

'En nu – verdomme – komen ze mij halen
God, steek dan toch Uw messen door mij heen
Voordat ze gieren: daar gaat die abnormale!
Die heeft de wijsheid in zijn grote teen!'

3 Sonnetten

Do not answer
Neither touch me
I am in Love...

I

Boven ons beiden klapwiekt de duisternis
Tussen afgronden van licht. Ik zie je ogen
zich openbaren in de morgen. Er is
een wording aan gebaar uit de warme bogen

van je handen, die ik ademen wil. Hoog en
verder dan geluid zwijgt jouw stem: lafenis
van een oase waar veel gebeden is.
Als wijn proef ik dit water en onbewogen

Welhaast omwetend ben je mij gevend uit
je dronken bron. Ik streel haar naakte wanden
met sluimerende ogen en in mijn handen
nestlen zon en tederheid. Een vogel fluit
blijmoedig in zijn kooi van tijd. Ik hoor en wacht...

Verzet de klok, mijn lief, en lok mij in de nacht.

II

Laat mij maar langzaam in jouw armen sterven
Want ik ben veel te moe om nu nog op te staan
Ik zou nog wel één keer naar buiten willen gaan
Om in een stille nacht wat doelloos rond te zwerven.

Leg mij maar ergens neer en kijk mij niet zo aan
Ik zal die zachtheid in je ogen moeten derven
Wat wil ik nog na dit? Ik kan alleen maar sterven
Ik kan slechts roerloos in jouw lichaam ondergaan.

Straks komt een nieuwe dag en alles lijkt voorbij
Is er geen samengaan meer van ons beiden?
Ik speur het water om mij heen aan alle zijden:
Een stuurloos schip ten prooi aan het getij.

Ik hoor je voetstap door de avond gaan...
O liefste lieveling sta stil en zie mij aan.

III

Het zwijgen van de pijn is niet te dragen
Ik hang voorover uit mijn raam van eenzaamheid
en zie de waanzin in de schedel van de tijd
zich kronkelen door de bloedsomloop der dagen.

Kon ik nu maar in woorden naar iets vragen
Bij voorbeeld: naar de zin der ledigheid
Van het steeds maar ademhalen in verborgenheid
Zoals de doden in hun togedekte graven.

Er zal misschien nog wel een uitweg zijn
voor mijn door jou verbannen woorden
Ik denk van wel, want je bent zeer nabij
Je hoofd rust aan het hart van de vermoorde
Ben ik niet koud? Ben je niet bang van mij?

Er zal misschien nog wel een uitweg zijn.....

